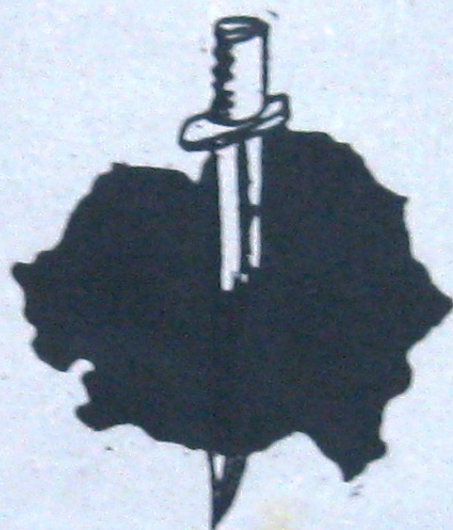
ÎNSEMNĂRI

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

Nº. 8 IUNIE 1952
BUENOS AIRES

insemnări

Nº 8 — Iunie 1952

Dreptul de Opozitie

Dreptul liberei manifestări a opoziției este de esența democrației.

Amintind acest lucru compatriotului care ne-a dojenit, crezând că ne vom găsi intr'o mare incurcătură pentru a fi răspunde, am fi putut inchide discuția.

Subiectul merită însă să ne oprim asupra lui.

Ni s'a făcut imputarea că deși "ne pretindem elemente constructive, ne permitem ironii și atacuri la adresa forurilor de conducere ale exilului românesc"

De data aceasta, pentru a fi agreabili cititorului critic, nu vom enumera considerațiunile pentru care nu am aderat cu fervoare la așa zisul comitet prezidat de domnul Vișoianu. Am putea chiar răspunde — dar nu o facem — că zisul comitet a ordonat reprezentanților săi să respingă orice adeziune a legionarilor și a celor ce au colaborat cu regimul care a purtat războiul de desrobire a Basarabiei (regimul care a constituit faimosul "fond" din care trăește onor comitetul!).

Ne limităm să declarăm că prin forma in care s'a constituit acel comitet și prin neconsultarea — ulterioară cel puțin — a opiniei publice din exil, el **nu** reprezintă pentru mulțimea exilaților caracterul unui organ de conducere a unui pseudo-guvern. Dar oare dacă am avea un adevărat guvern al României Libere, in exil, cu sau fără participarea grupărilor cu oarecare importanță, ar exista vreo justificare pentru a suprima dreptul de opoziție?

Incontestabil că nu, el fiind cum am afirmat, de esența democrației.

Nu trebue să se confunde — și confuzia este intenționată —, indatorirea oricărui român de a contribui la o unificare a acțiunilor cari pot servi, dezideratul suprem — eliberarea țării, cu o supunere servilă, cu o achiesare anticipată in fața oricărei dispoziții, oricărei atitudini eronate active sau pasive a unui guvern al exilului.

De patriotismul, discernământul și probitatea fiecăruia sau al grupării politice căreia aparține, depinde oportunitatea și modalitatea in care se exercită dreptul de opoziție, iar opinia publică este cea care judecă cine are dreptate.

Ea urmărește activitatea, gestiunea sau carența guvernanților, le confruntă cu obiecțiunile formulate de opoziție și după toate normele democrației prelungește sau retrage increderea mandatarilor ei.

In actualele circumstanțe nu este vorba nici de mandatari nici de guvern.

Opoziția noastră este îndreptată contra unor uzurpatori, dar chiar uzurpatori fiind, asigurăm pe cititorul nostru că i-am aplauda și felicita, ca pe niște buni români dacă nu ca pe un guvern, in clipa in care prin fapta lor ar merita-o!

"INSEMNARI"

EL NUEVO MANDATO PRESIDENCIAL

El día 4 de Junio ha sido inaugurado con el debido fasto el nuevo período (1952-1958) del gobierno dirigido por el general Juan Domingo Perón, consecuencia del triunfo rotundo conseguido en las últimas elecciones.

Grandes manifestaciones populares unidas al aspecto festivo de la Capital Federal han subrayado la citada fecha demostrando una vez más al observador extranjero la enorme adhesión del pueblo argentino para con su líder, permitiendo auspiciar una estrecha colaboración de todo el pueblo al programa de la doctrina justicialista. El gobierno argentino ha sido reformado con la entrada de ocho nuevos ministros que substituyendo a sus predecesores, se alinean con nuevas energías en las tareas de realización del segundo plan quinquenal llamado a consolidar la justicia social, la libertad económica y la soberanía política.

Los rumanos que han encontrado en la nueva Argentina, una segunda patria desean al general Perón, a su digna esposa y a su gobierno pleno éxito en los nobles propósitos que llevan a la gran nación argentina en el camio de la justicia.

A DOUA DESCALECARE

UN prieten drag mi-a scris o lungă şi înţeleaptă scrisoare în legătură cu problemele de mâine ale ţării. Mă mustră mai ales pentru pesimismul meu, pentru culorile întunecate în care zugrăvesc halul în care se va găsi ţara la eliberare. "Tu nu vezi pretutindeni decât ruini: ruini de zidiri, de instituţii, de oameni. Adevărul e că vom găsi în ţară mult mai puţine schimbări decât crezi. Vor fi pierit şi se vor fi prefăcut multe; dar vor fi răsărit altele în loc, poate chiar mai bune uneori. Eu te ştiam un incorigibil optimist, nu o Casandră cobitoare...". N'aş fi îndrăznit să-i răspund aici prietenului meu, dacă vorbele lui nu le-aşi fi întâlnit şi pe alte buze, într'alte scrisori, ba chiar şi în studiile altor români.

Trebuie să fim conştienţi că niciodată neamul românesc nu s'a aflat în faţa unor atât de complicate probleme, de a cărui bună sau rea deslegare atârnă soarta lui pentru veacuri, şi nici n'a prezentat acest aspect, paradoxal, de teren nou, virgin, de **tabula rasa**, pe care îl va oferi mâine. Dacă vrem să căutăm în trecutul nostru momente istorice de o importanţă analoagă, trebuie să ne întoarcem până la părăsirea Daciei de către legiunile romane, la epoca întemeierii principatelor sau — în mult mai mică măsură — la unirea din 1918.

Trebuie să ne repetăm într'una că o asemenea epocă de început de ev — ba poate şi mai mare încă — vor trăi mâine Românii care vor vedea eliberată ţara. De aceea răspunderile noastre a tuturor nu vor fi acele mărunte ale unei generaţii ce a trăit într'o epocă de viaţă tihnită a neamului, ci vor fi răspunderile uriaşe, strivitoare, ale celora de-a căror vrednicie sau nevrednicie va atârna fericirea sau nefericirea neamului românesc pentru zeci de generaţii. Conducătorii de mâine ai ţării nu vor avea de împlinit rolul modest de administratori corecţi, care au menirea să întreţină în bună stare şi să repare uneori, puţin, edificiul naţional; ei vor avea rolul hotărâtor al arhitecţilor şi inginerilor ce concep o construcţie nouă şi de a căror pricepere atârnă însăşi utilitatea şi durata construcţiei. Si mai ales măreţia ei...!

Să nu uităm că un asemenea moment istoric poate fi uşor un prilej de pierzanie pentru un neam, cum poate fi şi de înălţare. Optimiştii cu orice preţ trebuie să mediteze asupra felului cum a fost pierdut prilejul de adevărată înălţare a neamului românesc după Unirea din 1918. După ce unirea **tuturor** românilor se realizase printr'o minune cerească, datorită unor împrejurări politice pe care nici un om de stat nu le-ar fi putut prevedea, noi n'am ştiut să o folosim pentru o mare isbucnire spre înălţimi a neamului românesc. Ne-am fărâmiţat puterile în lupte politice meschine, sau cel mult în realizări parţiale, individualiste, fără să dăm în nici un domeniu măsura uriaşei forţe naţionale ce se creiase prin unirea tuturor românilor într'o singură ţară. Iar când unii oameni au încercat să depăşească faza unităţii administrative a ţării şi să dea neamului un avânt creator zidit pe cinste, pe omenie şi pe recunaşterea unor idealuri care depăşesc individul, ei au fost sabotaţi ca Averescu sau asasinaţi ca pe Codreanu.

Dacă vrem să putem contribui cu folos la clădirea României de Mâine, trebuie să ne apropiem de rănile ţării cu un suflet limpezit nu numai de toate păcatele trecutului, dar chiar şi de toate tendinţele nostalgice de reîntoarcere la o lume de lucruri, şi bune şi rele, care nu mai pot fi înviate.

Ca în clipa naşterei unui copil, când ursitoarele îi aduc daruri, aşa suntem noi meniţi mâine, în ceasul când va renaşte neamul românesc, să-i aducem în dar acea alcătuire a spiritului românesc şi acel mănunchi de instituţii în stare să-l ducă, fără greş, pe căi luminoase şi rodnice. Rodnice pentru el şi pentru omenirea întreagă.

Ca să putem fi la înălţimea acestei sarcini de arhitecţi şi ingineri, de preoţi şi de luminători, de ursitoare şi profeţi ai neamului, sarcină care revine în mod necesar generaţiei noastre, fie că e bună fie că ea rea, trebuie să stârpim în suflete toate câte nu sunt de folos, chiar şi amintirile trecutului apropiat, şi să lăsăm loc numai şi numai pentru dragostea fără margini pentru neamul românesc întreg şi pentru toţi românii, singura care poate zămisli sănătos viitorul ţării.

Iar în cele ce vom zidi să dovedim totdeauna acea "îndrăzneală în cele bine chibzuite" pe care şi-o dorea Ion Brătianu, bătrânul.

Dar — pe măsura vremurilor — **o îndrăzneală fără margini în cele foarte bine chibzuite**, aşa cum se cuvine să aibă acei care vor fi în mâna Celui de Sus uneltele prin care El va face A DOUA DESCALECARE A NEAMULUI ROMANESC.

Grigore MANOILESCU

DEMOCRATIA si NOI (V-)

UN PAS LA STANGA, DOI PASI LA DREAPTA, MARS

CAM de vreo sase luni ne străduim să demonstrăm aici, la INSEMNARI, că nu este mare deosebire între democraţia adevarată şi legionarism.

Din scrisorile primite, din discutiile cu cunoscutii, care ne prind de câte un nasture, la colţ de stradă, ca şi din zâmbetele cu subînţelesuri ale camarazilor dezîncadraţi, deducem că, intr'un sens, suntem încă departe de a fi reuşit in întreprinderea noastră.

Si, intre noi fie vorba, nu ne afectează peste măsură dacă detractorii profesionali ai legiunii se lasă sau nu convinşi. Mai ales ne-ar părea rău dacă le-am alimenta crezarea că-i tot dăm zor cu democraţia, doar doar ne-or deschide porţile către cele ligi şi comitete, unde ni s'ar rupe inima să nu fim admişi. Ii rugăm, dacă nu vor să ne creadă pe cuvânt, să stea numai puţintel şi să judece: ce interes politic (pentrucă acesta-i singurul mobil care pentru dânşii contează) ar avea legionarii să intre intr'una din combinaţiile actualmente active? Ca să ne dăm şi noi in tărbacă, fie ca mâncători de fonduri publice, fie ca "republicani" (cum in mod infam, dar nu fără ecou la găgăuţi, sunt taxaţi aderenţii Ligii)? Ca să ne uzăm şi noi, cum inevitabil se uzează şi se compromit corifeii ce umplu, deocamdată, scena actualităţii?

Eram in drept să ne aşteptăm, dela adversari, la mai multă perspicacitate. In loc de a fi căutat in însemnările noastre (si ale camarazilor dela "Vestitorul", "Libertatea" (bis), "Vatra" si "Cuget Romanesc") niste speriatori ("legionarii au scos capul, legionarii se agită, legionarii reclamă puterea"), sau, in cazul semnatarului acestor rânduri, o mână obsechios intinsă către... mila democrată, mai bine ar fi descoperit intr'însele ceiace inteligenţa cea mai mediocră trebuia să descopere: o incercare cinstită a legionarilor de a pune in discutie şi de a lămuri intre ei şi pentru ei probleme şi atitudini pe care imprejurări protivnice i-au oprit, ani de zile, de a le clarifica.

Dar pentrucă domnii de peste drum se simt vizati de explicaţiile noastre, care, in intenţia iniţiala, nu-i priveau, să profităm de ocazie şi, pentrucă ne fac cinstea să ne asculte, să ne adresăm de data aceasta direct domniilor lor.

V'am contestat, de când am ieşit la lumină, in 1927, nu numai dreptul de a vă numi democraţi, dar v'am pus serios in discutie însăşi apartenenţa voastră la neamul romanesc. Pălmuiţi de spectacolul scandalos pe care ni-l dădeaţi, fie ca actori, fie ca spectatori de o culpabilă impasibilitate, v'am considerat decăzuţi şi din calitatea de democraţi, pentrucă asa de dezinvolt călcaţi în picioare insisi principiile dela care vă reclamati, si din aceia de patrioţi, pentrucă pasiunea oarbă vă impingea impotriva a insăşi intereselor eterne ale naţiunii. Insă, in apodicticele noastre verdicte, eram conduşi şi noi de pasiune. Si dacă la voi multe erau putreziciune, nici la noi totul nu era rupt din "soarele sfânt depe cer". Intr'o ţară in care bătrânii semănau mai mult a briganzi decât a îngeri, era greu ca tinerii să fie, fără prihană si cu toţii, deavalma, arhangheli. Am avut însă, credem, un merit: acela de **a fi voit** să semănăm mai puţin a briganzi si mai mult a îngeri. Meritul adica de a nu ne mai fi complăcut in atmosfera de coruptiune in care se respira pe atunci.

Evident, in cosmoviziunea noastră istorică, politică si morală, am schematizat. Poate cam abrupt. Poate cam brutal. Si orice schematizare este o exagerare. Cum exagerat era refuzul juvenil de a integra in ecuaţia noastră naţională orice factor străin Legiunii. Exagerarea noastra era insă explicabilă. Nu numai prin exclusivismul si apetitul de absolut, specifice oricărui tineret, ci si prin provocările constante, prin acel "zid de ură si de mişelie" cu care, tare miopi, ne împrejmuiau înaintaşii.

Si totuşi, cu toată vitregia imprejurărilor, cu toată vrăjmăşia greu de inţeles a înaintaşilor, cu tot fanatismul nostru de tineri fără experienţă, cu câtă sete de

dragoste nu am căutat, printre bătrâni, idoli de care să ne aninăm speranțele! Reciteam de curând circulările lui Corneliu Codreanu. Cu cât de emotionantă căldură recomanda admirației tinerilor legionari persoana unor antagonisti de caracter ca Mareşalul Averescu, Iuliu Maniu sau George Brătianu! Cu cât sincer entuziasm am participat in alegerile din 1937 alături de adversarii național-țărănisti, la care, cu surprindere, găseam reacții și sentimente aşa de asemanatoare! Cu câtă uimită camaraderie stabilisem, in casa lui Virgil Madgearu, statul major al operațiilor electorale comune, acelasi Virgil Madgearu care, câstigat de avântul nostru, ne-a rămas prieten și după alegeri și ne-a oferit, noi acceptând, să elaboreze planul de organizație economică a Statului legionar, plan la c a r e lucra când mâna criminală a unor canalii descreerate l-a ucis mişeleste.

Mergem mai departe. La exceptările individuale pe care evidența ne obliga să le facem in trecut, consimțim, iarăși la presiunea experientei, o rectificare globală de apreciere: lumea prelegionară, cu toate păcatele ei, a fost totusi, comparată cu actualul regim al Anei Pauker, o lume, in felul ei, naționalistă și democrată. Departe de a fi perfectă, plină de tare și lipsită de insipiratie, era totusi o lume in care, in ciuda obstacolelor, a putut să se nască și să se desvolte puternic conștiința natională. Legiunea, in definitiv, nu venea să "schimbe la fâță România" ci să ducă mai departe, cu oameni noi, aceiasi făclie. Nu calitatea focului o reproşam inaintașilor, ci slăbiciunea, ci corupțiunea, ci primejdioasa decrepitudine a purtătorilor de foc.

Nu ar fi deplasat dacă, la rândul vostru, ati face și voi un efort de sinceritate, dublat de o cinstită dorință de a înțelege.

Suntem, pentru voi, un grup de fasciști fanataci, care se inșală asupra adevăratelor interese ale neamului si care pun in serviciul eronatei lor credințe un elan de monomani.

Este in această acuzație a voastră multă inexactitudine, dar concedem că există și o parte de adevăr. Este adevărat că am fost fasciști. Este adevărat că am fost fanatici. Este adevărat că am fost SI SUNTEM monomani ai patriotismului. Este insă greşit a nu recunoaşte "fascismului" nostru impregnat de creştinism fervent, acel aport de umanitate care a lipsit, dureros, doctrinelor surori din alte părți. Este greșit a vedea in fanatismul nostru un element structural al legionarismului, când nu a fost decât un epifenomen, produs și susținut de politica obtuză de permanente excitări, jigniri și provocări a guvernanților. Este nedrept a judeca si condamna credința curată a unui tineret intreg, la lumina exclusivă a exceselor unor descreierați, scapați de subt controlul sefilor. ("Dacă afirmați că sefii Dv. au scapat controlul, recunoaşteți incapacitatea lor". Nu, recunoaştem numai că o mână de șefi, scăpați dela masacrele carliste, și proaspăt ieşiți din închisori, nu au putut intotdeauna prididi avalanșa de probleme de politică externă și internă, de administratie de organizare economica, de poliție si autodisciplină in fața cărora, dintr'odată, se aflaseră puşi). Este deasemenea greșit a considera monomania patriotică drept o boală primejidioasă. Credem că este astăzi, cum a fost și in trecutul monomanilor Vladimirescu, Avram Iancu, Bălcescu, Kogălniceanu sau Eminescu, un vițiu sfânt, care, departe de a fi tințuit la stâlpul infamiei, ar trebui incurajat si cultivat ca cea mai prețioasă virtute, ca cea mai sigură garanție de supraviețuire a neamului.

Să admitem însă că sumara noastră demonstrație nu are darul de a vă convinge. Să admitem că nu ştiti să descoperiți la noi nimica altceva decât coluziunea primejdioasă a unor primejdiosi fanatici, invechiti in rele. Să admitem. Oricât ați fi însă de miopi în înverşunarea voastraă, vă va fi greu să nu recunoaşteți că aceşti primejdiosi fanatici prezintă, in actuala conjunctură a intereselor naționale, cel putin doua merte. Merite? Hai, ca să vă fiu pe plac, am sa spun: utilități. Si anume: o fanatică consecvență in combaterea comunismului, un pueril (și cu totul neburghez) dispreț in fața morții.

Ei bine, nu pricepeți că tocmai aceste tare consubstanțiale ale legionarilor sunt, astăzi, de vital folos neamului? Că inverşunarea noastră anticomunistă, antirusă, ca și uşurătatea cu care in trecut ne-am jertfit viața și cu care și acuma suntem dispuşi să ne-o jertfim, vă este de folos, in prim rând, vouă?

Dacă nu am exista, ar trebui sa ne inventați. Ori, unde ați vrea oare să găsiți, printre Români, pe acei — cum ne numeste o foaie nelegionară — "specialisti ai anticomunismului"? Printre epigonii diplomatiei ai lui Titulescu? In anturajul dlui

Cuvântul Prietenilor

"LA ROUMANIE ET LA POLOGNE SONT DEUX PILIERS INDISPENSABLES DE LA DEFENSE ORIENTALE DU CONTINENT„

nous dit S. E. Miroslaw Arciszewski, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plenipotentiaire de la Pologne libre

LE Ministre des Polonais libres nous reçoit dans les bureaux de la Delégation des Polonais libres, situés dans une dépendance de l'ancienne légation polonaise Sa sympathie pour les Roumains n'est ni récente, ni circonstancielle. S'il "nous aime" (comme disent les Français quand ils parlent d'un étranger), ce n'est pas par politesse pour l'interviewer, mais parce que réellement M. Arciszewski nous a connus, de près et longuement, au cours de six années de sa mission officielle à Bucarest où, en qualité de Ministre il representait la Pologne. Faut-il s'étonner donc s'il se montre, dns la connaissance de la politique roumaine ou dans les charmes secrets de Bucarest, plus versé que nous-nêmes et s'il émaille sa conversation de savoureux termes roumains, qu'il emploie très à propos?

"Ce que je ne saurais surtout jamais oubliér, c'est la loyauté de la Roumanie à un des moments les plus douloureux de notre histoire. Envahie par les Allemands, lâchée par les Alliés, la Pologne se trouvait, le 16 Septembre 1939, dans une situation desespérée. C'est ce jour, qu'en ma qualité de sous-secrétaire d'Etat aux Affaires Etrangères je me trouvais à Cernauti, en pourparlers avec votre Gavrilă Marinescu, que vous n'aimez peut-etre pas, mais qui, au nom du Gouvernement roumain, a fait preuve de cette légendaire hospitalité et de cet émouvant don de compréhension qui sont les vôtres. En seulement quelques heures de temps j'avais paraphé avec lui une série d'accords sur les eventuels réfugiés polonais. L'éventualité, hélas, ne se présenta que trop tôt: à peine rentré en Pologne, j'apprenais que les Soviets avaient envahi, eux aussi, leur "petite soeur slave". Grâce aux Roumains, nous avons pu sauver une partie de notre élite, des troupes notre excellente aviation et des biens.

"Mais laissons le passé! Regardons vers l'avenir! J'ai confiance. J'ai énormement confiance dans notre destinée commune, de grades nations du centre de l'Europe. Nos alliés occidentaux, pour lesquels nous ne pouvons avoir que de bon sentiments, malgré tant d'erreurs par eux commises — mais qui n'en commet pas? — nos alliés ont toujours eu la tendence de nous traiter à la légère, un peu par dessus la jambe, si vous me permettez de le dire. On nous considérait comme des peuples pas tout à fait mûrs encore, des peuples adolescents, envers lesquels on n'était pas tenu par d'obligation trop rigoureuse c'est ce qui explique la legerté avec laquelle on nous a sacrifiés, vous comme nous, à Yalta. On ne nous a pas pris pour de grandes nations, qui inspirent peur ou respect mais un peu comme des monnaies de change. Il est certain qu'on le regrette maintenant.

"Ce qui est plus certain encore, c'est que sous la botte soviétique nos peuples auront beaucoup appris. Non, sans doute, des Soviets. Mas de la souffrance même que ceux ci leur auront infligée.' Ils auront appris à ne plus se fier à personne. A ne plus criore qu'en leur propre force. Et à la cultiver, cette force, qui ne sera pas nécessairement seulement militaire, mais de caractère, mais d'âme.

"Ne nous laissons pas trop bercés d'illusions! **Rentrés chez nous, nous ne retrouverons plus les pays ni les hommes que nous avons quittés en 1939 ou, comme vous, en 1944. Les pays — et, sincerement, faut-il le déplorer? — se seront radicalement transformés.** Déjà maintenant la Pologne, dont 75 % de la population était rurale, s'est industrialisée pour les 55 %. Et chez vous cela doit être la même chose. Et les hommes? Ils auront une autre trempe que ces pauvres malheureux auxquels, dans le "bon vieux temps" nous n'avons pas toujours su faire justice. Une autre trempe parce que l'exploitation et l'oppresión russes auront éveillé et stimulé en eux, les fibres les plus seulement sociale, mais nationale.

"C'est avec ces hommes nouveaux que nous — si tant est que l'exil nous ait appris quelque chose — allons reconstruire nos pays. Et comme nous aurons puissamment contribué à la grande lutte qui commencera — vous Roumains et nous Polonais — nous renaitrons comme des peuples vraiment libres et vraiment égaux avec nos Alliés.

SF. MITROPOLIE A MOLDOVEI

.."On fera enfin justice à la Roumanie et à la Pologne, non seulement en reconnaissant notre droit à vivre libres dans nos frontières naturelles, mais encore notre rôle de gardiens orientaux de l'Europe, rôle que depuis des siècles nous avons rempli, mais que seulement une Europe libérée saura apprécier.

"Dans l'Europe de demain nous aurons cessé d'être "ces petites nations turbulentes de l' Orient" pour devenir, même aux yeux des Occidentaux, ce que nous avons su toujours être: de vraies nations européennes, conscientes de leurs lourds devoirs, mais certaines aussi de leurs droits imprescriptibles, trop souvent méconnus jusqu'à présent".

UN PAS LA STANGA...

/Continuare din pag 4./

Vişoianu? Printre naivii colaboratori de prima oră ai sovromurilor? Să fim serioşi. Si de unde vreţi să recrutati batalioanele de paraşutisti, companiile de carne de tun voluntară, pe cadavrele cărora să vă puteţi, cu drept, bate in piept, arătând că şi România va fi contribuit la indispensabilul efort de sânge in viitorul răsboiu? Poate printre filfizonii snobismului cosmopolit, printre pomădaţii malagambişti pe care i-aţi invăţat să mânuie mai degrabă discurile de be-bop decat granatele şi trăgacial de mitralieră? Sau printre venerabilii babalâci, care se autodevoră ca racii din legendarul paner? Imprejurarile sunt prea dramatice ca să îngăduie asemenea glume de indoelnic gust.

Nu vă cerem să vă induioşaţi asupra destinului unui tineret a cărui cârmă, la vremea ei, aţi scăpat-o (in dauna amandoura, si a voastră şi a noastră). Stim totuşi că la multi d i n t r e voi coarda duioşiei ar putea incă vibra. Este mai bine insă să lasăm deocamdată sentimentalismele deoparte. Să ne păstrăm intactă capacitatea de emoţie pentru ziua cea mare in care ne vom intoarce acasă. Astăzi să nu ne lăsăm induplecaţi decât de interesul strict, obiectiv, rece.

Interesul acesta, alimentat de abundentele observaţii pe care le-am acumulat de când trăim în Occident, ne-a indemnat pe noi legionarii să facem, in totală bună credintă, un pas la... stânga. Acesta şi nu altul este sensul incercării de reabilitare a democraţiei pe care, aici la INSEMNARI si spre folosul camarazilor nostri, o intreprndem. Acesta şi nu altul este sensul **Frontului Libertătii** pe care Horia Sima l-a constituit nu "ca să ia ochii Americanilor", si nici ca să sâcâie pe domnii din Ligă sau din Comitet, ci ca să regrupeze forţele naţionaliste pe noi poziţii de luptă, mai adecvate acelui hegelian "spirit al timpului" pe care cu toţii trebuie să ne străduim a-l patrunde si a-l urma.

Acelasi interes — lucid, rece, calculat — ar trebui să vă indemne pe voi, democratii (vedeti, nici nu va mai pun intre ghilimele!), să mai faceti un pas spre dreapta. Primul l-ati parcurs deja, decând v'ati lepadat de satana moscovită, care pe atatia dintre voi v'a ispitit. Faceti-l si pe cel de-al doilea. Măcar provizoriu, până ne vom intoarce acasă. Un singur pas către "fascism"! Fascism care, in clipele de faţă, inseamnă inmanunchierea tuturor forţelor românesti intr'o singură voinţă naţională.

Nu vă cerem să ne deschideti porţile ferecate ale ligilor şi comitetelor Nici nu vă zicem, ca'n cantecul l e g i o n a r, "veniti cu noi" Găsim numai că ar fi bine să facem şi unii si altii câte un pas de apropiere, c ă t r e acel punct ideal de convergenţă care este interesul superior al naţiunii.

LUCIAN FURDUI

VALORI

SMULGEREA din spiritualitatea natională, mizeria, indiferenţa şi chiar ostilitatea mediului străin in care ne ducen zielele, n'au reuşit să inveţe nimic lumea românească in exil. S'au modificat doctrinele sociale, s'au prăbusit şi s'au inălţat noi sisteme de conducere a popoarelor, s'a suferit dar lumea noastră românească a rămas la aceiasi anacronică si mult dăunatoare ideie: partidarismul. Mai mult chiar. In ciuda contactului permanent cu lumea exterioară, liberă si respectoasă de opinii, felul de a judeca, de a cataloga, de a valorifica, al lumei româneşti, a rămas acelaş: miop, părtinitor, pătimaş, idiot. Si nu-i vorba de o incapacitate congenitală, ireparabilă, ci pur si simplu una de educaţie.

S'a cuibărit in sânul aşa ziselor autorităţi superioare in exil o curioasă maniera de a clasifica pe conaţionalii noştrii, ce-şi duc mizeria, speranţele si dorurile sub acelas regim de egalitate si libertate in afara graniţelor Tării cotropite. **Nu valoarea umană** a individului interesează, **ci numai valoarea lui politică**, adică apartenenţa la cutare sau cutare grup politic, ca si cum in momentul de faţă ar mai putea avea vreo cât de minimă importanţă, din ce clan ai venit si in ce clan te vei intoarce!...

"Tara piere si baba se piaptănă!", proverb bătrânesc, ilustrând starea de spirit a unei bune majorităţi din diaspora românească. Prea puţin ii interesează nenorocirile abătute asupra nefericitei noastre Tări; prea puţin le pasă că ne găsim dezuniţi, dezarmaţi, neputinciosi, in faţa cataclismului ce se apropie; prea puţin ii mişcă dispreţul şi scârba cu care ne privesc cioroväindu-ne puterile politice cărora am vrea sa le dovedim că nu suntem de dispreţuit.

Demonstrând o complectă lipsă de simţ patriotic, aceste entităţi,m adună cu pasiune acuzaţii gratuite pe caro le asvârlă apoi cu furie in circuitul politic românesc si internaţional, fără niciun discernământ, fără a se ţine seama de interesele superioare ale naţiunei române, in dorinţa de a se dovedi atât conaţionalilor cât şi străinătăţii că numai anumite persoane si curente merită incredere, sprijin si consideraţie...

Negarea valorilor reale, pozitive, binefăcătoare, este racila de căpetenie a emigratiei noastre. Se neagă aceste valori din spirit de răsbunare, de ură, de invidie, de egoism. Ne indepărtăm sau ne ucidem noi inşine elementele cele mai de valoare, cele mai utile pentru lupta titanică pe care neamul nostru o are de dat intr'un viiţor foarte apropiat. Din cauza egoismului stăpânitor al unor anumite clanuri, al unor anumite instituţii in care s'au aciuit si s'au cocoloşit câtiva români fără suflet, fără inţelegere, fără caracter si fără simţământ patriotic, ne găsim astăzi in faţa unei stări de lucruri ingrozitoare, ale căror consecinţe tristii provocatori nici nu le pot intrevedea.

Pentru moment, asistăm la o desprindere din spiritualitatea românească a multora distre personalităţile noastre culturale şi ştiintifice care n'au găsit in naţionalism acest isvor de energie ce-l reprezintă pentru noi. Unii işi pregătesc naturalizarea pentru ţara in care se găsesc. Alţii na mai vor să scrie nimic in româneşte, găsind pestilenţială si inacceptabilă atmosfera emigraţiei româneşti. Iar alţii, evită de a p r o n u n ţ a până şi numele scump al neamului, preferând să fie consideraţi orice, numai români nu. Descurajate si desgustate de măsurile luate contra lor, de ostracismul la care sunt supuse pe medrept nu mai au ce spera dela neamul românesc si nu inteleg dece să lupte pentru el...

Nici o inţelegere, nici o incurajare din partea asa ziselor autorităţi române, fie ele politice, fie culturale. Aceste nobile autorităti sunt prea ocupate cu intrigile de culise si lupta, pentru a-si menţine locul căpătat cu atâta indoire de spate...

Trista realitate!... Intelectualul român, chiar de talie internaţională, chiar consacraţ de forurile stiinţifice sau literare ale lumii trebue să se prezinte in fata autorităţilor române in exil cu o fişe persoanală atârnotă de gât, din care sa reiasă să n'a fost, că n'a facut, că n'a zis cutare lucru, sau c'a fost, c'a zis, c'a făcut celalt lucru... Nimeni nu-l priveşte ca pe un exponent de valoare al emigraţiei, indispensabil in aceste grele si schimbătoare momente, când numai spiritul si spiritualul ne mai pot tine uniţi, ne mai pot de speranţe, ne mai pot reprezenţa onorabil in lumea internatională.

Să nu se uite că numai intelectualii, indiferent de culoarea politică, dar cinstit si patriotic intentionaţi, ne mai pot salva, ne mai pot reabilita

Impiedecaţi domnilor politicieni, cât mai e timp, îndepărtarea sufletească a intelectualilor, dacă mai aveţi o umbră de patriotism in sufletele D-Voastră.

Faust BRADESCU

pământul ţării noastre geme...

Petre Grozea a fost inlocuit dela conducerea guvernului româno-rus. După ce a servit timp indelungat drept unealtă la sărăcirea, — oprimarea — subjugarea şi comunizarea poporului nostru, a fost destituit, — sau după cum spune comunicatul dela Bucureşti, — "s'a retras de la această demnitate — simţindu-se obosit în urma uriaşei munci desăşurată pentru binele Republicei."

Nou Prim Ministru a fost numit dl. Gheorghiu-Dej — membru in comitetul central al Partidului Comunist — calitate care va uşura sarcina Guvernului dela Moscova, deoarece va găsi in fruntaşul comunist Gheorgiu-Dej un zelos executor a ordinelor Politburoului rusesc.

Ana Pauker mărturiseşte.

Cu ocazia alegerilor din luna Mai, Ana Pauker a fost ştearsă de pe lista candidaţilor pentru comitetul central al Partidului comunist.

Mai mult chiar — a fost invinuită de provocarea unui nou val de antisemitism în ţară — ca urmare a declaraţiilor şi faptelor sale. A mai fost invinuită de abateri şi nereguli cari au scăzut "popularitatea" Partidului Comunist.

In faţa adunării generale a partidului, Ana Pauker a recunoscut toate greşelile ce i-se imputau — a cerut iertare şi a făcut promisiunea solemnă că se va ndrepta.

Se aşteaptă de la o zi la alta indepărtarea ei din guvern — pentru a fi inlocuită cu un comunist de mai puţină suprafaţă dar cu mai mult spirit de obedienţă.

Secretul preţurilor.

Grâul de cea mai bună calitate — colectat dela producători se plăteşte cu 28 de bani Kg. Pâinea neagră raţionată se vinde la 60 bani, iar la liber 2 lei

Falimentul reformelor monetare

Dl. Vasile Luka, fost ministru de finanţe — altă căpetenie care a fost ştearsă de pe lista candidaţilor petru Comitetul Central al Partidului Comunist, a fost invinuit în faţa adunării generale de "incapacitate totală" (cam târziu s'a făcut descoperirea!), pricinuind prin aceasta falimentul r e f o r m ei monetare din 1947 şi compromiţând total a doua reformă monetară din 1952. A mai fost acuzat că a dus situaţia economică şi monetară a României la marginea prăpastiei, fapt care a produs o stare de nemulţumire generală impotriva Partidului Comunist.

Prin inlăturarea Anei Pauker şi a lui Vasile Luka, Moscova incearcă să impace lucrurile în sânul partidului, deoarece există nemulţumiri impotriva avreilor, ruşilor şi ungurilor cari ocupau aproape toate posturile de conducere.

Progres R.P.R.-ist.

Printre marile minuni ce trebuia să vadă lumea la serbarea zilei de 1 Mai la Bucureşti, era şi un tractor de 120 H.P. fabricat in intregime in ţară la uzinele "23 August", cu frătescul ajutor al tehnicienilor ruşi.

Noul tractor a făcut de râs industria "naţională" şi pe tehnicienii sovietici — deoarece in timp ce se indrepta spre defilare a inţepenit la intersecţia dintre Calea Dorobanţlor şi Bulevardul Stefan cel Mare. Toate străduinţele pentru a repara şi a urni din loc tractorul au fost zadarnice — aşa că mulţimea nu a putut admira triunful industriei R.P.R.-iste.

Entuziasm în câmpul muncii.

In republica "superdemocraţiei" şi a muncitorilor, producţia lasă de dorit din punct vedere calitativ şi cantitativ.

Pentru a se remedia această stare de lucruri, s'a hotărât introducerea "voluntară" în fabrici — ateliere, agricultură, administraţia publică şi in toate câmpurile de muncă a metodei stahanoviştilor sovietici — iar unde nu s'a putut introduce aceasta, s'a introdus metoda de lucru a graficului orar.

Este de la sine inţeles că acei care nu se vor acomoda noilor măsuri, se vor considera saboteuri şi vor fi supuşi judecăţii. de funcţionari

Libertatea muncii.

Publicăm o nouă hotărâre a guvernului de la Bucureşti ca urmare a concedierilor in masă

"Orice funcţionar sau muncitor care a fost concediat nu va putea ocupa alt loc in câmpul muncii decât la construirea Canalului Dunărea-Marea Neagră".

Credem că această dispoziţie este inutilă — deoarece după prevederile Codului Român al Muncii (copiat după cel sovietic) orice lucrător sau funcţionar poate fi transferat — mai mult chiar — orice lucrător poate fi obligat a munci acolo unde interesele statului o cer.

Muncă şi circ.

Artiştii Teatrului de Stat din Constanţa au vizitat Sectorul de escavaţie "23 August" al Canalului Dunărea-Marea Neagră.

Pentru a le face o bucurie nenorociţilor cari lucrau la canal, au prezentat piesa lui Caragiale, — "O noapte furtunoasă". După terminarea reprezentaţiei oamenii au trebuit sa lucreze până noaptea târziu pentru a recupera orele pierdute cu ascultarea programului teatral.

LA UN SFERT DE VEAC

Se împlineşte un sfert de veac de când, supus poruncii strategului cu spadă de foc, Corneliu Codreanu a făurit şi a pus în serviciul Ţării o românească armă de apărare: LEGIUNEA.

De atunci, din 24 Iunie 1927 şi până astăzi, pe toate fronturile, în norocul şi în nenorocul luptelor, Legiunea rezistă furiilor din afară şi durerilor din lăuntrul ei.

In ciuda vrăjmăşiilor şi a vicleneIor încercări de ademenire, peste urgii şi împotriva slăbiciunilor cărnii lovite, cu viaţa din linii frânte şi colţuri tăioase, în cadenţă ce nu se poticneşte de pasul celui fără de vlagă, legionarul îşi urmează drumul: drum hulit, drum cu creste pândite de furtună.

Incă odată a sosit vremea întru adeverirea învăţăturii noastre: "Nu suntem împăraţi fiindcă se prăbuşesc împărăţiile din jur, ci fiindcă avem suflete împărăteşti". "Nu ne-am ridicat din ură împotriva celor care au, ci din dragoste pentru cei care nu au". A sosit, aşa dar, vremea ca să arătăm lumii că ştim să slujim Adevărul.

Clocotitoare de dragul Ţării, în svâcnet de alarmă, inimile noastre să-şi reînoiască legămintele, faptele noastre să pulseze undele duhului celui bun până în depărtările care nici n'au bănuit măcar că sub soare trăeşte şi viază un neam românesc. Fără umbre şi fără pofte, atitudinile noastre să fie vrednice de jurămintele făcute.

Căci astăzi, singuri, pe poteci şi drumuri de primejdie, în cea mai mare încleştare pe care a cunoscut-o vreodată Istoria noastră, părinţii, fraţii şi copiii noştri se bat şi mor pentru vetrele şi pământul lor.

Jertfele lor — aşchii din crucea lui Hristos — să ne fie pildă şi aducere aminte. Să ne uităm pe noi şi să ne gândim la pământul românesc. Pământul ce-l purtăm în trecătoarele noastre trupuri, propria noastră cenuşă, ne poate cineva opri să le oferim ca mir şi îndemn neamului care ne-a dat viaţa?

Când ne-am strâns sub steagul Căpitanului, ni s'a spus ce ne aşteaptă. Si noi am primit. Să nu uităm aceasta. Să nu uite cei care comandă! Să nu uite nici cei care trebue să asculte! Oriunde am fi noi, în rânduri sau stegari, să nu uităm că pe cuvântul nostru s'au clădit vieţi şi s'au jertfit vieţi.

Mlaştina desnădejdii? O ştim. E firească. Ne-a fost arătată. O vom trece! Unii, poate mulţi dintre noi, se vor îneca. Să ne spovedim nouă înşine şi să nu căutăm vina într'altă parte, căci stricăciunea zace în puţina noastră înţelegere.

Pentru încercarea şi întărirea credinţei noastre, dealungul drumului ce străbate mlaştina, ne vor asalta şi negustorii. Ni s'a spus şi despre aceştia. S'au arătat. Ei îşi joaca rolul. Nu-i urîm. Dar urîm păcatul tuturor păcătelor: laşitatea.

Juda a vândut. Hristos a înviat. In fericirea strălucitei biruinţi, inimile iartă. Dar, dela biruinţa Adevărului până azi şi până în vecii vecilor, vânzătorul a fost şi va fi blestemat de întreaga Biserică mărturisitoare a Domnului.

Şi astăzi, după 25 de ani împliniţi, ca în totdeauna, ne rugăm: Doamne, ajută credinţei noastre, ajută-i să mute munţii greutăţilor crescute pe nădejdile româneşti. Oricare ne-o fi partea în rânduielile Tale, să nu ne poticnim. Orice ar crede cineva despre noi şi orice s'ar spune, noi ştim pe ce ne-am legat. Iară Tu, când ne va veni sorocul răspunderilor, caută adânc în inimile noastre şi'Ţi vei găsi chipul în undele limpezite de iubire.

Până atunci păstrează, Doamne, în piepturile noastre inimile viteieşti, gândul curat şi cinstea românească, să nu roşim niciodată când strigăm: Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

MARTA VLAD

CAUZELE DESUNIREI

Dacă părerile de politică externă ale intregei emigraţii româneşti au ajuns să fie uniforme (cu excepţia aprecerilor asupra semnificaţiei actului de la 23 August), — există o mare desunire asupra problemelor si obiectivelor de politică internă ale României de mâine.

Această desunire se manifestă prin desbinările si neinţelegerile dintre diferitele grupări constituite ale emigraţiei.

Numai stabilind cauzele desunirei se va putea elimina răul dintre noi si se va putea ajunge la numitorul comun: unirea tuturor fortelor pentru desrobirea şi ridicarea din mizerie a poporului român.

In politică acţiunea fiecărui om si a fiecărei grupări este determinată de un ideal, sau de puternice interese personale.

Atunci când idealurile sau interesele diferitelor grupări polisi desbinarea — iar dacă se tratice vin in conflict se naşte lupta teaza — de fanatisme sau de egoisme puternice se poate ajunge la separări totale, la drumuri fără de întoarcere.

Numai prin armonizarea idealurilor, sau împăcarea intereselor se poate ajunge la o unitate şi la un front comun de luptă, chiar si in cazul emigraţiei româneşti, unde toate grupările se găsesc in faţa primejdiei

Vom analiza două din cazurile cele mai semnificative ale desunirei noastre.

In primul rând avem ruptura comitetului asa zis national intre oamenii Dlui General Rădescu si acei ai Dlui Visoianu.

La baza acestei rupturi nu există ciocniri de idealuri. Oamenii nu s'au despărtit pe credinte politice sau ideologice, — ci pe impărţirea faimosului fond din Elvetia. Marea ruptură s'a făcut pe ciocniri de interese personale —, si pentru a se reface unitatea acestui comitet trebuieşte aşteptat până ce oamenii Dlui Visoianu vor cheltui tot fondul, deoarece numai in acest fel va dispare cauza care a dus la ruptură.

Odată dispărut "mărul discordiei", aceste două grupări se vor inţelege perfect pe problemele politice ale României de mâine — si o nouă desunire a lor ar fi posibilă numai după desrobirea ţării, — la impărţirea pradei — adecă a ministerelor, demnităţilor, reprezentanţelor in străinătate si a afacerilor viitoare.

O ruptură mai gravă şi mai greu de reparat există însă intre vechii politicieni asociaţi cu unii din foştii dplomati (apendice externe ale politicianismulu românesc) si intre Mişcarea Legionară.

Aici nu este vorba de interese, ci de ciocnirea unui ideal, poate chiar fanatic al legionarilor-cu puternicele interese personale ale politicienilor.

Toate invinuirile de fascisti, hitleristi, antidemocrati si altele nu sunt altceva decât pretexte pentru a ascunde adevăratele motive ce îi separă.

Vom analiza pe fiecare din aceste grupări căutând posibilitatea şi condiţiile unei colaborări viitoare.

Vechii politicieni, oameni cari o viaţă itreagă au trăitş i făcut averi pe spinarea ţării — oameni cari mânaţi de egoism au ca linie a vietii lor "Profitul", cari urăsc pierderea si nu cunosc jertfa — trebuie să recuniastem — doresc şi ei din toată inima desrobirea ţării.

De la România da mâine ei aşteaptă restituirea averilor, a caselor, vilelor, fabricilor, despăgubiri pentru toate pierderile avute şi pentru tot câştigul nerealizat, plată retroactivă de salarii, demnităţi si nesfârsite posibilităţi de afaceri. Doresc să mai ajungă la guvern, să mai poata face stări de asediu, lagăre de concentrare şi să-şi mai poata extermina adversarii in numele democratiei.

Acţiunea lor se reduce la memorii, discursuri pe la banchete si intrinuiri de periferie si o permanentă tânguire asupra nenorocirei lor personale.

Duc o viata decoroasă, nu se injosesc cu munca, deoarece ar pierde prestigiul politic, dar unde pot ciuguli câte o afacere nu se dau inapoi. Vânează şi consumă peste 98 % din toate fondurile de ajutorare ce se dau de către diferite organizaţii internationale pentru emigratia românească.

Falsul ideal pe care il flutură nu este decât răbufnirea egoismului din ei si sunt capabili să deschdiă o luptă mai aprigă de cât impotriva comuniştilor contro oricăruia care ar putea să le tulbure interesele prezente sau viitoare.

De cealaltă parte stau legionarii, cari de mai bine de 25 de ani sunt urmăriti huliţi şi asasinati pentru dragostea lor de neam. Au pierdut avere si familie, părăsind calea interesului personal pentru a se dedica la ridicarea morală si materială a neamului românesc.

Ei nu aşteapta niimic pentru ei de la România de mâine. Nu ii interesează restituiri de averi, nici intoarcerea lucrurilor inapoi: Doresc un singur lucru: ridicarea si ajutorarea Anenociţilor cari astăzi sufăr sau cari au lunecat cu concursul politicienilor români in credinte gresite. Arma lor pentru ziua de mâine este dragostea si nu răsbunarea.

Trăiesc, risipiţi pe toata faţa pământului, din sudoarea braţelor şi a fruntii si din prisos ajută fraţii căzuti in nenorocire Punând mână de la mână si adunand ban cu ban publica reviste, gazete cărti si susţin lupta româneasca in lume.

Ei stiu că lupta pentru tară este jertfă si nu asteaptă pentru aceasta nici o recompensă Interesul lor se confundă cu idealul ce-l au de a da României si Românului o viaţă mai dreaptă.

O reconciliere intre politicieni pe de o parte si intre legionari si majoritatea emigraţiei romanesti pe de alta parte, este posibilă numai dacă se poate armoniza idealul legionar cu interesele politicienilor.

Aceasta va fi posibil in momentul cand politicienii işi vor părăsi interesele si vor tinde spre un ideal, care nu poate fi altul decat ridicarea si salvarea neamului.

Aceasta credem noi că este numitorul comun care ar duce la unirea emigraţiei romanesti şi totodata la unirea sufletească cu cei din ţară cari luptă si suferă.

EMIL POPA

ABI GESUNT (II.)

Lumea nu plânge de mila celor care se lasă decapitaţi; respectă pe luptători. Bine sau rău, aşa este. Atunci, mai au vreun rost memoriile? Care mai poate fi rostul discursurilor şi a spinărilor încovoiate?

Dacă mergi printr'o pădure şi te atacă o fiară sălbatecă, vei încerca oare s'o convingi că nu este uman ca ea să te sfâşie, că tu eşti un om cumsecade şi că ea nu este o bestie ci o oae nevinovată? Ii vei supune un memoriu? Omule, în faţa ta este o fiară, nu-i ţine discursuri. Dacă ai o puşcă, trage; dacă ai un cuţit, împlântă-l; dacă eşti cu mâna goală, rupe cu dinţii, cu unghiile. Apără-te! Atacă! Pentru numele Domnului, nu discuta, bate-teş Altfel, inainte de a-ţi fi terminat frumoasele vorbe, se va fi terminat cu tine.

"Cuget, deci exist" a spus Descartes. Este profundă gândirea marelui filosof. Dar în istoria unui neam apar epoci când numai gândirea singură nu demonstrează existenţa acelui neam. Sunt timpuri când sufletul şi toate mădularele îţi spun: demnitatea ta de om să se opună răului. Să luptăm, apoi existăm.

Iată, rândurile de mai sus nu sunt scrise de mine, nu le-am cules din vreun text legionar; ele sunt din "La rebelion en tierra santa", pag. 78-79. Sunt aspre şi directe, ca viaţa. Sunt cuvintele unui şef de luptători convins că eliberarea patriei sale nu poate veni de pe urma unor calcule de laborator politic; cuvintele unui om care, dându-şi seama cât valorează promisiunile şi asigurările venite din afară, n'a mai stat să filosofeze. A pus mâna pe armă şi s'a luptat. Numai astfel l'a convins pe duşman că poporul său există şi că, împotriva oricărui calcul şi peste orice fel de combinaţii streine, neamul său trebue să aibă o patrie.

"O Românie nouă nu poate ieşi din culisele partidelor, după cum România Mare n'a ieşit din calculele politicienilor, ci de pe câmpiile dela Mărăşeşti şi din fundul văilor bătute de grindina de oţel.

"O Romäine nouă nu poate ieşi decât din luptă. Din jertfele fiilor săi. De aceea nu politicianului mă adresez astăzi, ci ţie, soldat. Inalţă-te! Istoria te cheamă din nou... Lăsaţi-i pe neputincioşi şi pe imbecili să tremure. Voi daţi lupta cu bărbăţie".

Da, aceste cuvinte sunt ale lui Corneliu Codreanu şi seamănă aidoma cu cele spuse de Menajem Beguin luptătorilor săi, precum seamănă — în toate timpurile şi pe toate întinderile — cu tot ceeace isvoreşte din dragoste curată.

Evreii au vrut să-şi aibă patria lor. S'au bătut pentru ea şi acum o au. După două mii de ani chinuiţi a vrut Dumnezeu ca să se împlinească minunea şi cu noi: să fim toţi fraţii împreuna, să fim în România. Este foarte greu să se clădească un stat. Este şi mai greu să se menţină acel stat. Idealul unui popor nu se termină cu întregirea hotarelor sale. Din margine în margine, aceste hotare trebuesc întărite cu lucrarea unui duh nou. **PATRIA** este o integritate morală şi geografică. Dacă nu îndeplineşte aceste condiţii,

nu va fi altceva decât o pată prinsă între patru linii întâmplător desemnate pe harta unui continent. Şi noi n'am avrut să fim numai o incoloră expresie geografică la bunul plac a unor manevre.

"Increderea, mai bine zis încrederea exagerată în "frânele morale" ale inamicului nu aparţine strategiei. O astfel de încredere este un păcat, mai rău este o tâmpenie" spune M. Beguin, vorbind de Englezi. Si dacă ei, Evreii, n'au mai crezut în "mult lăudata civilizaţie britanică", de ce să fi crezut noi, Românii, în lumina stelei ruso-comuniste?

Intre Hitler care-l masacra şi între Englezul, care-i închidea căile de salvare, poporul evreu a schimbat tactica şi s'a bătut. Englezul voia să menţină o Palestină în care — spunea el — putea să-şi facă un cămin şi Evreul. Evreul n'a vrut aceasta; el voia o Palestină evreiască, unde, atâta vreme cât nu-i este ameninţată existenţa fizică şi morală, pot să trăiască şi alte neamuri. Dar numai în măsura în care aceste neamuri nu-i periclitează libertatea şi suveranitatea. Atât, şi nimic mai mult. Si aşa este just şi, numai aşa, este şi moral.

"Si când am auzit din gura unui Evreu că pentru el valorează mult câteva perechi de vaci de rasă decât toate pietrile seci şi nispul arzător al Palestinei, mi-am dat seama — scrie M. Beguin — că mai cumplit decât de pericolul din afară, poporul nostru este ameninţat de prăbuşiri lăuntrice". Si-a dat seama că această mentalitate era a multora dintre fraţii săi şi că ea trebuia stârpită.

Si când politicianul şi Evreul din România va vrea să-şi aducă aminte de cuvintele d-lui Filderman, care, prin 1936, spunea că în România — ce are o suprafaţă de 296 mii km. patraţi şi o populaţie de numai 18 milioane de locuitori — pot veni şi se pot aşeza cum le place lor, şi alte neamuri, va înţelege de ce studenţii au ars ziarele tipărite în Sărindar. Işi va aduce aminte că acolo, în acea stradă înainte de-a fi fost rotativele "Dimineţii" şi "Adevărului" cu toate anexele lor, a fost biserica Sărindar. Să se gândească cititorul, Român sau Evreu, la revolta lui M. Beguin, când evreul său compara pietrile Palestinei cu vacile de rasă. Să se gândească bine şi va înţelege revolta "goimului huligan" care refuza să-şi privească ţara numai prin prisma kilometrilor patraţi.

Dacă cineva, în ţara noastră, a cutezat să vorbească astfel, însemnează că ştia el ceva. Insemnează că în sânul responzabililor noştri se înmulţeau şi se precipitau dezertările sufleteşti. Iar când "huliganii" s'au ridicat, să se ştie, mai mult decât împotriva necuviinţelor fildermane, ei s'au ridicat ca să umple golurile ivite în sufletul românesc; să nu-şi găsească loc de clocit diversele "isme" ce veneau din toate părţile lumii ca să puiască la noi.

Să nu pe uite că, geografic, România se afla între două ţări uriaşe şi înarmate până'n dinţi: Germania şi Rusia. Că, moral, se găsea între două mistici: naţional-socialistă şi comunistă. La Berlin se cânta: "Heute gehört unsDeutschland, Morgen die ganze Welt", iar Moscova îşi pusese la punct aparatul de injectare a narcoticului comunist.

Pe când înlăuntrul celor 296 mii de km. patraţi de Românie Mare, ce se întâmpla? Se credea orbeşte în asigurările din afară şi "măgarii păsteau liniştiţipe vulcan". In loc de avioane, aveam timbrul de aviaţie; şi generali miniştri, în loc de artilerie. Aveam stare de asediu şi cenzură. "N'am atâţia centimetri patraţi de c...cât să ajungă celor ce se îmbulzesc să mi-l sărute", spunea Carol II. Si n'a minţit, căci fără număr, cu duiumul au fost cei care, lovindu-şi capetele de-olaltă au dat năvală să sărute augustul dos.

Sigur, dacă această pleiadă n'a ştiut să-şi cinstească locurile şi s'a dovedit a fi o faună sinistră, naţia n'a mai putut crede în cuvântul ei; i s'a refuzat, şi-a căutat alt punct de sprijin şi-a făcut cântece noui şi s'a galvanizat, cum i-a spus sufletul ei că este mai bine. Dar putreda faună a fost geloasă şi, cu ura senilului impotent, va ucis şi a sugrumat, în dreapta şi în stânga, în Biserică şi în Scoală, în Armată şi pe sate, în toate părţile unde auzea spunându-se că **"un rege nu este mare atunci când face ceeace vrea el, ci când face ceeace este spre binele şi onoarea ţări"**.

"Priviţi mâinile mele, nu sunt stropite cu sânge. Priviţi-le, nu sunt pătate, n'am ucis pe nimeni..." spunea Armand Călinescu în faţa Parlamentului F.R.N. "...Aşa cum Moise şi-a condus poporul spre Canaan, M. S. Regele va conduce poporul ro-

(Cont. pag. 14)

IN TIMP SI IN SPATIU

OPTIMISMUL beat nu-i de resortul nostru. Coloanele de faţă n'au fost puse sub protecţia bucălatei zâne Propaganda, care pe toate le găseşte bune. Am crezut, dimpotrivă, că este preferabil să privim adevărul în faţă, chiar când, cum s'a întâmplat dela Armistiţiu încoace, ne furniza mai multe raţiuni de îngrijorare decât garanţii de o grabnică şi fericită intoarcere acasă. Cu atât mai legitimă ni se pare deci bucuria de a putea inregistra, in sfârşit, o lună in cursul căreia evenimentele să se insemne in balanţa de profit şi pierdere cu un hotărît sold pozitiv.

După laborioase negocieri şi in ciuda opoziţiei sovietice, tratatul de pace intre Puterile Occidentale şi Germania de Vest a fost semnat. Intoarcerea in sânul comunităţii europene a unei Germanii democratice, neimperialiste, "pocăite", dar in plin proces de recuperare politică şi economică, asigură acestei comunităţi echlibrul ce — în absenţa centrului continental — îi lipsea şi face posibilă integrarea in sistemul defensiv occidental a 40 milioane de Germani salvaţi din marasmul neutralist al mitului "ohne mich".

Restabilită suveranitatea germană, Occidentul a procedat fără intârziere la parafarea spectaculară a solidarităţii popoarelor libere, in faţa ameninţărilor de agresiune sovetică, prin constituirea Comunităţii Europene de Apărare, grupare care prin automatica angrenare in Pactul Atlantic, insumează 15 naţiuni independdente cu un potenţial uman şi industrial considerabil. Transformarea lui in potenţial militar este in curs de realizare. Unitatea de comandament a ieşit din domeniul dezideratelor pentru a deveni o realitate concretă. Armata europeană supusă unui stat major unic, este şi ea pe punctul de a deveni o realitate imediată.

Oricât ar fi de frumoasă pe hărtie, Comunitatea Europeana de Ápărare nu va putea reprezenta mai mult decât suma forţelor diverşilor ei componenţi. Iar dacă aceştia sunt minati, in interior, de germeni de dezagregare metodică şi conştientă, suma respectivă va constitui in definitiv un total de debilităţi si nu de forţe. Iată insă că print'un fericit concurs de imprejurări punctele cele mai nevralgice din cuirasa europeană — comunismul francez, comunismul italian — au fost supuse in cursul ultimei luni unui energic tratament de asanare. Gratie unei restabiliri ce ţine de miracol, Franţa premierului Pinay, nou şi providential Poincarre, si-a regăsit nu numai renicrederea in propriile puteri ci şi gustul de a le utiliza Dupa şase ani de primejdioasă paralizie Franţa a reacţionat cu o surprinzătoare violenţă impotriva cangrenei moscovite. "Partidul strălnătăţii", decapitat de cel mai abil conducator al sau, Duclos, se vede pentru prima oară oficial demascat si inregistrează odată cu ştirbirea pestigiului, un eşec concludent in insăşi utilizarea armei sale celei mai redutabile : greva. Intr'adevăr, grevele ordonate in toată Franţă de Partidul Comunist in represalii la arestarea lui Jacques Duclos au avortat inainte de intrarea in acţiune a sistemului de represiune guvernamentală.

Paralel, in Italia, alegerile din luna Mai dacă nu au revelat decât o neinsemnată pierdere in totalul de voturi comuniste exprimate, au marcat in schimb o transformare substanţială a relaţii de forţe, intărind sensibil centrul demo-creştin şi suscitând la extrema dreaptă, un alt adversar al comunismului : Mişcarea Socială Italiană, in care ultrademocraţii timoraţi ar fi mai bine să descopere, in locul gogoriţei fasciste, anticimunismul activ, curajos si eficace al acestor pretinşi emuli ai lui Mussolini.

Nu putem incheia fără a nu inscrie, in această panoramă internaţională. două evenimente neînsemnate in sine, dar satisfăcotoare petru exilaţii români in permanentă căutare de motive de speranţă. Primul este protestul formulat de preşedintele Truman impotriva deportărilor dela Bucureşti pe care, in faţa unor delegaţii de Români din Statele Unite, le-a calificat ca pe unele din cele mai inumane crime inregistrate de Istorie.

Al doilea este procesul de autodevorare al rechinilor dela Bucureşti. Epurarea totală a tovarăşilor Teohari Georgescu, Laslo Lukacs si Lotar Rădăceanu, epurarea parţială a tovarăşei Ana Pauker nu sunt numai, cum comentează "Manchester Guardian", satisfacţii date de Moscova "sentimentelor naţionaliste si antisemite" ale poporului român, ci dovada unei serioase crize in conducerea comunistă dela Bucureşti. Tapii ispăşitori revelă maii puţin existenţa de vini, reale sau imagniare, la conducătorii comunişti, cât nevoia de a găsi ţapi ispăşitori pentru vini care nu pot fi a trei sau patru marionete, ci sunt ale regimului in sine.

INTERIM

mân..." au spus P.S.S.L.L. mitropolitul ortodox și mitropolitul unit. Două fețe bisericești, care, dacă dela unirea din 1918 și până în vara anului 1939, tot timpul, n'au făcut decât să se certe pe tâlhăreasca întrebare dacă Hristos este ortodox ori catolic, atunci, la Alba-Iulia, sub egida unui rege sperjur și ucigaș, s'au îmbrățișat, siguri că Jilava, Ciuc, Vaslui și Sadaclia, beciurile poliției și toate temnițele țării erau Canaanul cuvenit poporului românesc. Vă place democratul spectacol din democrata Românie,D -lor cititori? Intrebați-vă și veți pricepe de ce bâta are două capete și dece când cel lovit nu mai poate răbda, si nu trebue să mai rabde, se apără cum știe și cu ce-i pune la îndemână mintea, setea de dreptate și onoarea și chipul său de om.

Căutând mereu Canaanul, Carol II și banda lui ne-au dus până'n 1940: descoperiți, cu fruntariile sparte, cu casele îndoliate, cu Germania și Rusia la poartă. Oricât de iubită ne era și oricât spunea ea că ne iubește, Franța pierduse răsboiul în câteva săptămâni. Iar Anglia, cea care lăuda înțelepciunea lui Carol și-l ațâța pe Armand Călinescu, supranumindu-l "omul de oțel", abia își desăvârșise victorioasa retragere dela Dunkerque; nu mai avea pentru noi decât sfaturi. Sfaturi frumoase, dar neputincioase în fața tancurilor germane și rusești ce ne adulmecau. Soldații germani și ruși erau prin toate părțile, iar din soldații marilor noștri aliați abia se găseau ici colea, pe la câte-o ambasadă, câțiva atașați militari. Foarte bravi, dar foarte puțini ca să ne mai poată ajuta cu ceva. Germanii erau "barbari", știm — că doar am fost la Buchenwald — dar Rușii erau în coasta noastră; U.S.A. mențineă încă relațiile politice și economice cu Reichul național-socialist; Moscova ne ținea inima, iar Dumnezeu — cel împărțit de cei doi vlădici — era angajat în discuțiile cu Petrache Lupu.

SF. MITROPOLIE A TIMIȘOAREI

Eram singuri, Menajem Beguin, cum singur și părăsit de toți și amenințat de toți a fost poporul tău. Și ca și tine, n'am mai filosofat, ne-am apărat, și ne-am bătut. Am preferat să ne înjure și să ne dușmănească o generație întreagă de englezi cinstiți, dar să trăim, decât să plângă fals pe mormântul țării noastre o mână de politicieni care, dealtfel, știau bine că adevărata poziție era cea ocupată de trupele românești în 1941. Și trupele s'au bătut bine. Ai auzit, nu ?

Aveți o Patrie. Adunați-vă toți frații acolo și rodiți-vă pământul și cerul după legile voastre. Noi am avut o Patrie, dar am pierdut-o. O vom avea din nou și o vom păstra, căci nu vom mai tolera nici o dezertare. Gurile responzabililor noștrii nu vor mai săruta decât crucea și icoana țării, a țarii ce va fi rodită numai după legile românești. Pentrucă v'ați bătut pentru pământul vostru, v'am salutat cu salutul și urarea de bine schimbată între luptătorii voștri, pentrucă un luptător nu poate fi nici viclean și nici laș, Menajem Beguin vă salut și acum cu "Abigesunt".

TOADER IORAȘ

DIN "MENIREA NATIONALISMULUI"

DE HORIA SIMA

Imblânzirea moravurilor unei națiuni nu se poate îndeplini numai cu ajutorul resurselor ei proprii. Oricât zel ar dovedi popoarele în supravegherea destinului lor, dacă nu caută sprijinul unor puteri mai înalte, nu vor fi niciodată în stare să se smulgă din vârtejul instinctelor de pradă. Dominanta naționalismului nu are nimic comun cu venerația oarbă a națiunii. Naționalismul e mult mai umil în atitudini și aprecieri. El tinde la o disciplinare a națiunilor sub scutul realităților transcendentale. Spiritualitatea naționalistă este inseparabilă de misterele ultime ale existenței noastre, așa cum ele au fost revelate lumii de Christos.

Camarazi:

Astăzi când se clatină toate așezările lumii, când cea mai grozavă primejdie amenință să cutropească întreg pământul, legionarii privesc cu încredere nestrămutată în viitor.

Ei stau în slujba adevărului și ei știu că adevărul nu poate fi niciodată înfrânt.

HORIA SIMA

CRONICA LITERARA

„PSALTIREA" TRADUSA de GRIGORE MANOILESCU

Poesie de războiu, între om și Dumnezeul Unic, poate fi numită Psaltirea. Separat de Evanghelii, întreg Vechiul Testament are acest aspect de luptă titanică în cadrul căreia e cuprinsă istoria însăși a poporului evreiesc. De câte ori Israel și-a trădat Dumnezeul! De câte ori L-a părăsit pentru a se alia cu idoli mai pământești, mai practici, mai puțin exigenți! De câte ori nu a îngenunchiat din nou în umbra Lui uriașă petru a-și plânge trădarea și pentru a implora mila iertării! De câtre ori "Aprinsu-s'a mânia Domnului împotriva poporului său și s'a scârbit de moștenirea sa", cum spune psalmistul. Regele David e în această privință un simbol, iar Psalmii pe care i-a scris sunt în fond comentariile, jurnalul intim am putea spune, al tragicei lui treceri prin vaiță. Cine cunoaște biografia lui David, conflictul lui cu Saul, retragerea lui în munți cu câțiva partizani credincioși, faptele sângeroase pe care a trebuit să le comită pentru a cuceri puterea și, apoi, pentru a nu o scăpa din mână, aventurlie lui sentimentale, trecerile pasionate dela orgie la penitență va putea înțelege mai bine sensul acestei lupte între omul tentat să păcătuiască și Dumnezeul tentat să pedepsească. Unul din păcatele cele mai teribile din viața regelui David a fost iubirea lui cu Betsabé pecare a văzut-o într'o zi în bae, pe fereastra palatului. Innebunit de pasiune, îl trimite pe soțul frumoasei să moară într'o misiune războinică, pentru a se putea bucura nestingherit de farmecele văduvei. Insă, din clipa aceea, remușcarea nu-l mai dă o clipa de odihnă. Psalmi zguduiți de amintirea păcatului, dar și de sinceră părere de rău, amintesc încă de suferința regelui-poet care, după moartea soțului lui B e t s a b é, rătăcea noaptea prin sălile palatului, smulgându-și părul și țipându-și disperarea la ceruri. Câți suverani au avut asemenea remușcări? Câți au avut, mai ales, curajul, de a lăsa în scris mărturia slăbiciunilor lor pământești, dar și omenescul regret adunat ca o miere amară în aceste poeme care ne mișcă încă și care fac parte din implorările mișcătoare ale Psaltirii?

Ură, pasiune, sete de răzbunare, blesteme, ambiții prăbușite și veșnic reaprinse: dorință de putere, dar mai presus de orice, în durere ca și în bucurie, comunicare directă cu Dumnezeu; aceștia sunt Psalmii. Itinerar poetic al unui popor care a fost cel dintâi în contac cu adevărul de dincolo de lume, pierzându-l în clipa în care Mesia a apărut pe pământ nu în haine de erou răzbunător și nici subt aureolă de stăpân de neamuri. Câtă deosebire între tonul umil al Evangheliei și teribila așteptare a Biblieiș Dela Iisus încoace, omul încetează de a mai vedea în Dumnezeu un principe cumplit, gata să lovească sau să ajute cu ciomagul. In clipa aceea Israel evadează din Biblie pentru a lăsa loc omului creștin. Intre Dumnezeu și ființa omenească apare Mântuitorul, punte de unire între cer și pământ, posibilitate de iubire și de iertare, treaptă către o măreție care nu mai e temporară, ci eternă. Iisus schimbă aspectul istoriei pentrucă deschide omului o poartă nouă către un Dumnezeu care nu mai e spaimă și către o viață care nu cunoaște hotarele schimbătoare ale sentimentelor.

Iată dece Psalmii, ca și Cântarea Cântărilor, ca și multe altele din capitolele Vechiului Testament, marchează drumul dramatic către momentul cel mai important al istoriei: apariția Mântuitorului. Vechiul Testament nu e numai luptă dar și așteptare. Poporul ales se întoarce mereu la Dumnezeul Unic nu numai pentrucă îl iubește sau pentrucă crede cu tărie în El, dar mai ales pentrucă așteaptă apariția pe pământ a Celui ce va face să tremure, în numele lui Israel, toate semințiile lumii. Apariția Fiului lui Dumnezeu trebuia să însemneze sfârșitul umilințelor, a diasporei, a acestei enervante așteptări istorice care închidea în ea o speranță politică. Ful Domnului n'a venit însă cu nimic din toate acestea. Dimpotrivă. ("Impărăția mea nu e pe pământ".) In

mod logic ambiţiosul Israel nu putea accepta acest mesagiu. Şi, de două milenii, continuă să aştepte închis în fariseica lui singurătate, împlinirea unei profeţii pe care celelalte popoare ale lumii au înţeles-o altfel şi s'au supus ei **creştineşte**.

In limpedea prefaţă care însoţeşte această nouă traducere românească a Psaltirii, d.Grigore Manoilescu lămureşte cetitorii asupra importanţei acestei tălmăciri, făcută după textul reconstituit în limba latină de către Institutul Biblic dela Roma, după textele originale ebraice. Şi îşi mai invită cetitorii să "contribue la perfecţionarea traducerii actuale". Este evident că traducerea d-lui Grigore Manoilescu împlineşte toate condiţiile unei bune traduceri. Textul e clar, uşor inteligibil, iar limba, fără a abuza de cuvinte moarte numai din ambiţia de a da Psalmilor un ton arhaic, este flexibilă şi destul de modernă, atât cât o putea permite apăsarea respectabilă a tradiţiei. Trebue menţionată grija cu care au fost făcute şi refăcute sutele de verseturi pentru ca poesia aceasta scrisă cu mii de ani în urmă să ajungă fără efort în inimile noastre.

Luând de bună invitaţia traducătorului, ne permitem a-i sugera următoarele modificări:

La pagina 10, versetul 13, în loc de "...şi cu bunăvoirea ta, ca un scut, îl vei **încunjura**", propunem: "...şi cu bunăvoirea ta, ca un scut, îl vei **adăposti**", având în vedere că scutul nu înconjoară pe cineva ci îl adăposteşte.

La pag. 16, V. 14, în loc de "...vezi prigoana care-o **rabd** dela vrăjmaşii mei", propunem: "...vezi prigoana care-o **rabd** având în vedere că "rabd dela" dă loc la supărătoarea întâlnire dintre doi d şi un b, dar provoacă şi spontana şi latina înlocuire a lui **rabd** cu **îndur**, mult mai muzical şi mai expresiv.

La pag. 19, I. 2, în loc de "...să săgeteze" propunem: "să ţintească" pentru a evita ciocnirea simili-cacofonică dintre cele două silabe identice.

La pag. 217, IV, 23, în loc de "...**neguţitorind** pe apa cea întinsă, propunem: "...**cărăuşind** pe apa cea întinsă".

La pag. 280, II. 7. în loc de "...cântaţi cu ţitere", care sună ca un cuţit inabil scrâşnit pe o farfurie, propunem: "cântaţi din ţitere".

Asta pentrucă autorul însuş ne-a cerut-o. Sugerăm şi celorlalţi cetitori să-şi facă observaţiile lor, pentruca această carte, abundând în versete scrise parcă pentru chinuita noastră diasporă, să fie o cale ideală pentru un fel de întoarcere acasă.

CRITICUS

SUB CERUL ARGENTINEI

Ştiri din colonia română.

De 10 Mai s'a celebrat un Te-Deum la Biserica română din calle Canning sfinţindu-se cu această ocazie şi drapelul donat comunităţii româneşti de dl. Dr. Ştefan Toculescu. După Te-Deum românii s'au intrunit, invitaţi de dl. Ministru plenipotenţiar Radu Cutzarida, in locuinţa d-sale pentru a închina un pahar cu vin.

Ionel Perlea în Argentina.

Se află printre noi marele dirijor român Ionel Perlea pentru a dirija orchestra operei (Teatrul Colon). Debutul d-sale în Buenos Aires a intrunit aprecierea unanimă a presei şi aplauzele numerosului public.

Români care au părăsit Argentina.

Doamna şi domnul Dumitru Nicolau au plecat la Rio de Janeiro unde dl. Nicolau a acceptat un post important intr'una din marile intreprinderi industriale.

Dl. Chirilă Ciuntu a plecat cu avionul in Canada pentru a ocupa un post oferit de o întreprindere comercială.

Dl. Eugen Biega va părăsi in cursul lunei Iunie Argentina pentru a se reuni cu rudele d-sale in Brazilia.

Din emigraţia românească.

"Frontul Libertăţii" a publicat un comunicat referitor la constituirea organizaţiilor sale in diferite ţări, stabilind normele de inscriere in aceste organizaţii.

Românii din Madrid au hotărît sărbătorirea in ziua de 14 Iunie a poetului Aron Cotruş care implineşte 60 de ani. Revista noastră aderă la această sărbătorire transmiţând marelui poet român bunele sale urări.

In Statele Unite a fost sfinţit şi instalat ca nou episcop dl. Valerian Viorel Trifa.

In San Paolo, colonia română a sărbătorit ziua de 10 Mai printr'o frumoasă şedinţă artistică literară.

Maestrul Georges Boulanger continuă cu mult succes activitatea sa muzicală in Brazilia.

INSEMNARI Nº 8 — Iunie 1952
RegProp. Intel. 371931
Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.
Administratia: Ion Roşu, Pasaje del Temple 2519.

Note Redactionale — Dl. D. Nicolau părăsind definitiv Argentina, postul de administrator al revistei noastre a fost incredinţat dlui Ion Roşu.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elveția	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franța	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.

